

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 7Csp/188/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8121211252
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dana Farkášová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2022:8121211252.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

2
7Csp/188/2021

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Danou Farkášovou v právnej veci žalobcu: A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXXX/XX, XXX XX E. F., právne zastúpený: JUDr. Matúš Motyka, advokát so sídlom Námestie SNP 7, 091 01 Stropkov proti žalovanému: G. H. I. – ARJA, s miestom podnikania F. XX, XXX XX J., IČO: 37 714 112, právne zastúpenému: JUDr. Alojz Naništa, advokát so sídlom Sládkovičova 8, 080 01 Prešov, o vydanie bezdôvodného obohatenia, takto

rozhodol:

15
7Csp/188/2021

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 24.200 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne z dlžnej sumy odo dňa 26.04.2022 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti požadovaného príslušenstva žalobu žalobcu zamietá.

III. Žalobca m á vo vzťahu k žalovanému n á r o k na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

13
7Csp/188/2021

1. Žalobca žalobou doručenou súdu dňa 29.12.2021 žiadal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu sumu vo výške 24.200 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne z dlžnej sumy odo dňa 29.12.2021 do zaplatenia, ako aj trovy konania. Žalobu odôvodnil tým, že so žalovaným v priebehu rokov 2005 až 2009 ako fyzická osoba uzatvoril celkovo šesť spotrebiteľských úverových zmlúv. Bolo mu poskytnutých 14.915,92 EUR a do 24.01.2012 žalovanému zaplatil sumu 32.499,98 EUR. Napriek tejto skutočnosti žalovaný voči nemu evidoval dlh vo výške 28.500 EUR. Následne žalovaný vypracoval na zaplatenie dlžných zostatkov refinančný úver vo výške 28.500 EUR na základe zmluvy zo dňa 24.01.2012. Dňa 24.01.2012 zaplatil žalovanému sumu 7.750 EUR, v roku 2013 sumu 8.700 EUR a v roku 2014 sumu 7.750 EUR, spolu zaplatil žalovanému sumu 24.200 EUR. Na základe Zmluvy o úvere zo dňa 24.01.2012 žalovanému v priebehu rokov 2012 až 2014 zaplatil ďalších 24.200 EUR.

Za celkové úvery vo výške 14.915,92 EUR žalovanému v splátkach zaplatil sumu 56.699,98 EUR. Aj napriek tejto skutočnosti si žalovaný v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod spisovou značkou 21Cb/30/2015 uplatnil ďalších 43.850 EUR, žalovaný teda v konečnom dôsledku požadoval za reálne poskytnuté finančné prostriedky vo výške 14.915,92 EUR, sumu vo výške 100.549,98 EUR. Súd v spore pod spisovou značkou 21Cb/30/2015 zamietol žalobu žalovaného, pričom súd úverovú zmluvu zo dňa 24.01.2012 vyhodnotil ako absolútne neplatný právny úkon, pričom v bode 39. odôvodnenia svojho rozhodnutia poukázal na množstvo pochybení pri uzatváraní refinančného úveru a konanie žalovaného označil za úžerné. Na základe toho, keďže finančné prostriedky preplatil o sumu 47.784,06 EUR, uplatňuje si od žalovaného bezdôvodné obohatenie vo výške 24.200 EUR ako plnenie z neplatného právneho úkonu, konkrétne zo Zmluvy o úvere zo dňa 24.01.2012.

2. Žalovaný sa k žalobe žalobcu vyjadril vo svojom písomnom podaní zo dňa 09.05.2022, v ktorom uviedol, že už v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod spisovou značkou 21Cb/30/2015 opakovane namietal, že zmluvy uzatvorené medzi žalobcom a žalovaným neboli spotrebiteľské zmluvy, ale jednalo sa o obchodnoprávny vzťah a finančné prostriedky poskytoval pre žalobcu žalovaný na jeho podnikateľské účely. Uvedenú skutočnosť mali preukazovať okrem iného vystavené príjmové pokladničné doklady, ktoré tak ako žalobca, tak aj žalovaný vykazovali vo svojom účtovníctve. Návrhy na doplnenie dokazovania žalovaného vyžiadanim daňových priznaní peňažných prostriedkov súd v predchádzajúcom spore zamietol. Aj plnomocenstvo udelil žalobca právnomu zástupcovi ako fyzická osoba podnikateľ. Žalobca slobodne, vážne, bez nátlaku podpisoval úverové zmluvy, v ktorých vystupoval s IČOM, a to dňa 24.01.2012. Záväzky plnil čiastočne vkladom na účet žalovaného v C. K. a zaplatením v hotovosti. Zároveň zo strany žalovaného bola vznesená námietka premlčania uplatneného nároku žalobcu.

3. Žalobca vo svojom písomnom podaní zo dňa 03.06.2022 zotrval na svojej právnej argumentácii. Pokiaľ ide o spochybňovanie zaplatenej sumy vo výške 24.200 EUR, poukázal na samotné písomné podanie žalovaného v spore pod spisovou značkou 21Cb/30/2015, v ktorom žalovaný jasne uviedol, že za roky 2012 až 2014 mu táto suma 24.200 EUR bola zo strany žalobcu zaplatená. Žalobca poukázal na princíp záväznosti súdnych rozhodnutí, keď súd v predchádzajúcom konaní 21Cb/30/2015 vyhodnotil úverovú zmluvu zo dňa 24.01.2012 ako absolútne neplatný právny úkon, ktorý odporuje zákonu, zákon obchádza a prieči sa dobrým mravom. Zároveň konštatoval, že k žiadnemu reálnemu odovzdaniu finančných prostriedkov na základe tejto zmluvy nedošlo. Žalobca v konečnom dôsledku požadoval za reálne poskytnuté finančné prostriedky vo výške 14.915,92 EUR zaplatenie celkovej sumy vo výške 100.549,98 EUR a jeho konanie vyhodnotil súd ako konanie v rozpore s dobrými mravmi, respektíve za úžeru. Pokiaľ ide o vznesenú námietku premlčania, žalobca ju považoval v celom rozsahu za nedôvodnú a uviedol, že o neplatnosti úverovej zmluvy sa žalobca dozvedel v konaní pod spisovou značkou 21Cb/30/2015, ktoré nadobudlo právoplatnosť 17.12.2020. V tomto prípade sa však aj na konanie žalovaného dá aplikovať 10 ročná objektívna premlčacia doba, keďže jeho konanie sa nedá nazvať inak ako úmyselné konanie vedúce k bezdôvodnému obohateniu.

4. Žalovaný vo svojom písomnom podaní zo dňa 30.06.2022 zotrval na svojej právnej argumentácii. Zo zmlúv vyplýva že sa jednalo o krátkodobé úvery na obrátku tovaru. Žalobca sám prišiel s návrhom, aby nemusel splácať istinu, že to budú opakujúce sa úvery. Žalobca už nespomenul druhú vec, že jednotlivé úvery boli splatné 5, 13, 20, 140, 153 dní od poskytnutia finančných prostriedkov a že finančné čiastky žalobca naďalej užíval ďalších 10 a pol roka po splatnosti úverov. Ak by nebola dohoda medzi žalobcom a žalovaným, tak by mu žalobca po splatnosti úverov nezaplatil žiadnu finančnú čiastku, čo sa však nestalo a plnil si záväzky podľa dohody. Zároveň žalovaný zdôraznil, že každý úver, ktorý uzatváral so žalobcom, uzatváral s podnikateľom. Žalobca zaplatené úroky a zostatky istiny odsúhlasoval so žalovaným a na znak súhlasu ich potvrdzoval svojim podpisom na konci rokov 2008, 2009, 2010 v dokumente označenom ako odsúhlasenie pohľadávok a záväzkov.

5. Žalobca vo svojom písomnom podaní zo dňa 19.08.2022 zotrval na svojej právnej argumentácii. Uviedol, že žalobca vždy uzatváral predmetné zmluvy ako fyzická osoba, táto otázka už bola vyriešená v predchádzajúcom súdnom spore.

6. Súd vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov, ktoré sú súčasťou súdneho spisu, pripojeným spisom sp. zn. 21Cb 30/2015 a zistil tento skutkový stav:

7. Dňa 31.07.2006 bola medzi veriteľom G. H. I. – I. a dlžníkom A. B. C., bytom D. L. XX, E. F., rodné číslo, podpísaná zmluva o úvere, na základe ktorej veriteľ poskytol dlžníkovi peňažnú sumu vo výške 61.500 Slovenských korún, ktorá mala byť odovzdaná pri podpise zmluvy zložením v hotovosti. Dlžník svojim podpisom potvrdil prevzatie finančných prostriedkov. Dlžník sa zaviazal požičať sumu veriteľovi vrátiť v jednej splátke, a to v hotovosti vo výške 61.500 Slovenských korún dňom 31.12.2006, pričom účastníci si podľa článku 3., bod 1. dohodli účastnícky poplatok za poskytnutie úveru vo výške 8.500 Slovenských korún, ktorý je splatný k 30. dňu v mesiaci. Zároveň si dohodli úroky z omeškania s platením peňažného dlhu vo výške 0,3% z dlžnej sumy denne, pričom nárok na úroky z omeškania vznikol na druhý deň po termíne splátky úveru.

8. Dňa 12.04.2005 bola medzi veriteľom G. H. I., bytom F. XX, J., rodné číslo a dlžníkom A. B. C., bytom D. XX, E. F. rodné číslo uzatvorená zmluva o pôžičke, na základe ktorej sa zaviazal veriteľ poskytnúť dlžníkovi peňažnú sumu vo výške 58.000 Slovenských korún, ktorú sa dlžník zaviazal splatiť v 10 splátkach vo výške 5.800 Slovenských korún v čase od 26.04.2005 do 30.08.2005. Zároveň v článku 3., bod 3. si dohodli úrok z omeškania s platením peňažného dlhu vo výške 0,3% z dlžnej sumy.

9. Dňa 22.02.2008 bola medzi veriteľom G. H. I. – I., F. XX, J. a dlžníkom A. B. C., bytom D. XX, E. F. podpísaná zmluva o úvere, na základe ktorej veriteľ poskytol dlžníkovi peňažnú sumu vo výške 90.000 Slovenských korún, ktorú sa dlžník zaviazal vrátiť v jednej splátke, a to dňom 22.03.2008, a to vo výške 99.000 Slovenských korún. Účastníci si dohodli aj mesačný poplatok za poskytnutie úveru vo výške 9.000 Slovenských korún.

10. Dňa 28.08.2009 bola medzi veriteľom G. H. I. – I. a dlžníkom A. B. C., bytom D. XX, E. F., rodné číslo podpísaná zmluva o úvere, na základe ktorej poskytol veriteľ dlžníkovi pôžičku vo výške 4.800 EUR, ktorú sa dlžník zaviazal vrátiť v jednej splátke v hotovosti dňom 10.09.2009 vo výške 4.800 EUR. Zároveň si podľa článku 3., bod 2. účastníci dohodli zmluvnú pokutu pri neplatení peňažného dlhu vo výške 0,2% z dlžnej sumy.

11. Dňa 11.03.2009 bola medzi veriteľom G. H. I. – I., F. XX, J. a dlžníkom A. B. C., bytom D. XX, E. F. podpísaná zmluva o úvere, na základe ktorej veriteľ sa zaviazal poskytnúť dlžníkovi peňažnú sumu vo výške 2.000 EUR, ktorú sa dlžník zaviazal vrátiť veriteľovi v jednej splátke v hotovosti dňom 31.03.2009 vo výške 2.150 EUR. Zároveň si podľa článku 3., bod 1. zmluvy o úvere strany dohodli poplatok za poskytnutie úveru vo výške 150 EUR splatný k 30. dňu v mesiaci a zároveň si dohodli zmluvnú pokutu pri neplatení peňažného dlhu vo výške 0,2% z dlžnej sumy.

12. Dňa 05.11.2008 bola medzi veriteľom G. H. I. – I., F. XX, J. a žalobcom - dlžníkom A. B. C., bytom D. XX, E. F. podpísaná zmluva o pôžičke, na základe ktorej sa veriteľ zaviazal poskytnúť dlžníkovi peňažnú sumu vo výške 30.000 Slovenských korún, ktorú sa dlžník zaviazal vrátiť v jednej splátke dňom 10.11.2008 vo výške 30.000 slovenských korún. Podľa článku 3., bod 2. si účastníci dohodli poplatok za omeškание s platením peňažného dlhu vo výške 3.000 Slovenských korún.

13. Dňa 24.01.2012 bola medzi veriteľom G. H. I. – I., F. XX, J. a žalobcom - dlžníkom A. B. C., bytom D. XX, E. F., IČO: XX XXX XXX podpísaná zmluva o úvere, ktorou sa veriteľ zaviazal poskytnúť dlžníkovi peňažnú sumu na podnikateľské účely kúpu drevnej hmoty vo výške 28.500 EUR. Peňažná suma mala byť odovzdaná pri podpise zmluvy a dlžník sa ju zaviazal vrátiť v jednej splátke dňom 24.01.2013 vo výške 28.500 EUR. Zároveň v zmysle článku 3., bod 1. si strany dohodli mesačný poplatok za poskytnutie úveru vo výške 1.100 EUR, ročná percentuálna miera nákladov predstavovala 46,31%.

14. Z pripojeného súdneho spisu Okresného súdu Prešov sp. zn. 21Cb/30/2015 súd zistil, že Rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 17.12.2020 číslo konania 21Cb/30/2015-114 súd žalobu žalovaného v spore 21Cb/30/2015 ako žalobcu zamietol a priznal žalobcovi v spore 21Cb/30/2015 ako žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu 1. inštancie 21Cb/30/2015-114 zo dňa 17.12.2020 z bodu 39. odôvodnenia vyplýva, že súd žalobu žalovaného považoval v celom rozsahu za nedôvodnú. Súd vyhodnotil úverovú zmluvu zo dňa 24.01.2012 za neplatný právny úkon podľa § 39 Občianskeho zákonníka, ktorý odporuje zákonu, zákon obchádza a prieči sa dobrým mravom. Konštatoval, že zmluva odporuje zákonu, keďže odporuje ustanoveniam upravujúcim možnosť za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky, možnosť dojednať odplatu, ak poskytovanie úveru je predmetom podnikania veriteľa, keďže ak má byť

dojednaná odplata za poskytnutie úveru v súlade so zákonom, je spravidla určená jednorázovou sumou, pričom v danom konkrétnom prípade bola odplata za poskytnutie úveru dojednaná v rozpore s § 499 Obchodného zákonníka opakujúcou sa mesačnou sumou. Zároveň dojednanie odplaty podľa názoru súdu obchádzalo zákon, v tomto konkrétnom prípade ustanovenia o možnosti dojednať úrok v súvislosti s poskytovaním finančných prostriedkov na základe úveru, keďže príslušná úprava má zjavne za cieľ zastrieť nárok na neprimerane vysoký úrok. Úverovú zmluvu považoval za neplatnú, keďže nebolo preukázané, že došlo k reálnemu odovzdaniu finančných prostriedkov vo výške 28.500 EUR. Neplatnosť spôsobuje aj to, že nie je z podstaty veci možné refinancovať poskytnutie finančných prostriedkov poskytnutých na základe rôznych zmlúv spadajúcich pod rozdielny právny režim úverovej zmluvy, zmluvy o pôžičke. V tejto súvislosti zároveň poukázal na to, že na základe dlžných zostatkov určených žalovaným bol žalovaným spracovaný refinančný úver vo výške 28.500 EUR zo dňa 24.01.2012, pričom k reálnemu odovzdaniu finančných prostriedkov nedošlo. Celkovo bola žalobcovi poskytnutá suma vo výške 14.915,92 EUR, z ktorej zaplatil žalovanému sumu 56.699,98 EUR. Aj napriek skutočnosti, že žalobca žalovanému finančné prostriedky preplatil takmer štvornásobne, žalovaný si podanou žalobou v spore 21Cb/30/2015 uplatňoval od žalobcu ďalších 43.850 EUR. Za reálne poskytnuté finančné prostriedky 14.915,92 EUR tak žalovaný požadoval 100.549,98 EUR, čo je takmer 700% preplatenie poskytnutých súm. Súd zhodnotil postup žalovaného ako rozporný s dobrými mravmi, respektíve za úžeru. Pokiaľ ide o postavenie, žalobca uzatváral štyrikrát zmluvy ako fyzická osoba, nepodnikateľ, v týchto zmluvách nebola žiadna zmienka o účele poskytnutia pôžičiek. Samotný žalovaný vystupoval štyrikrát ako fyzická osoba, podnikateľ a dvakrát ako nepodnikateľ. Súd zhodnotil, že je neprípustné spracovať refinančný úver na podnikateľské účely, keď jeho základom sú dlhy z predchádzajúcich zmlúv o pôžičke, v ktorých jednoznačne dlžník vystupoval ako fyzická osoba nepodnikateľ.

15. V zápisnici o pojednávaní v spore 21Cb/30/2015 zo dňa 14.06.2016 (číslo listu 38 spisu 21Cb/30/2015) žalobca uviedol, že finančné prostriedky použil na osobné potreby na splácanie leasingu, hypoték, podporu detí, nepoužil ich na obchodovanie s drevom. Na obchodovanie s drevom si požičal finančné prostriedky v Tatrabanke vo výške 8.000 EUR. Zároveň uviedol, že nie je finančne zdatný a dohodol sa so žalovaným, že je mesačne schopný zaplatiť mu sumu 1.100 EUR a požiadaval žalovaného, aby to takto bolo zakomponované do zmluvy. Podpísal zmluvu, kde bola uvedená suma 28.500 EUR, bol schopný splácať túto sumu po 1.100 EUR mesačne. Nikdy nesúhlasil s vysokým úrokom. Nechcel si brať nové úvery, ale stále bol nútený si zobrať nový úver, aby splatil ten predchádzajúci. V čase podpísania úverovej zmluvy zo dňa 24.01.2012 už nepodnikal s drevnou hmotou.

16. Súd v spore pod spisovou značkou 21Cb/30/2015 na pojednávaní dňa 19.11.2020 (číslo listu 107 spisu 21Cb/30/2015) zamietol návrh žalovaného na doplnenie dokazovania uložením povinnosti žalobcovi, aby predložil peňažné denníky za obdobia rokov, kedy bol žalobca so žalovaným v zmluvnom vzťahu na základe zmlúv o pôžičkách alebo o úvere.

17. Na pojednávaní dňa 14.06.2016 v spore 21Cb/30/2015 žalobca súdu uviedol, že nedošlo k odovzdaniu finančných prostriedkov, keďže to bol reúver. V zmluve zo dňa 24.11.2012 to bolo takto definované, že sa jedná o reúver, takýto vzor bol zmluvy, ale k reálnemu odovzdaniu finančných prostriedkov v súlade s uzatvorenou zmluvou zo dňa 24.01.2012 nedošlo.

18. V spore pod spisovou značkou 21Cb/30/2015 súd na pojednávaní dňa 25.04.2017 (číslo listu 86 súdneho spisu) vypočul svedka JUDr. Stanislava Moskviča, ktorý súdu uviedol, že G. I. je jeho bývalým kolegom a často sa stretávali. Párkrát bol na stretnutí s pánom I. a na stretnutí s pánom C., s ktorým sa stretával. Stretávali sa osobne, ale asi dvakrát aj trikrát bol osobne pri ich vzájomnom stretnutí, počúval, čo sa rozprávali. Vie, že pán I. a pán C. mali obchodný vzťah, pričom pán I. poskytol finančné prostriedky C.. Zároveň počul, že pánovi C. nevyšli nejaké obchody a že teraz ide o nakladanie s drevom. Usúdil, že podniká s drevom. Pán I. mu vravel, že mu pán C. dlhuje nejaké peniaze. Nikdy nebol prítomný pri tom, kedy dochádzalo k odovzdávaniu a preberaniu peňazí medzi žalobcom a žalovaným. Bol celkovo asi na troch stretnutiach medzi žalobcom a žalovaným.

19. Z výpisu zo živnostenského registra mal súd za preukázané, že žalovaný podniká pod obchodným menom G. H. I. – I., s miestom podnikania 080 05 J., F. XX, IČO: XX XXX XXX.

20. Žalovaný na súdom nariadenom pojednávaní dňa 24.10.2022 uviedol, že zmluvy uzatváral so žalobcom na podnikateľské účely. Tak on, ako aj žalobca vystupovali v pozícii podnikateľa. Nejednalo

sa o spotrebiteľské úvery, jednalo sa o krátkodobé poskytovanie úverov, pričom vždy ho žalobca kontaktoval o poskytnutie finančných prostriedkov, uviedol na čo tieto finančné prostriedky chce použiť, pričom vždy sa jednalo o podnikateľské účely. Vedel, že žalobca podniká s drevnou hmotou, keďže mal vysokoškolské vzdelanie daného smeru a vedel s drevom obchodovať. So žalobcom teda mali obchodnoprávny podnikateľský vzťah, nikdy s ním neuzatváral zmluvný vzťah ako s nepodnikateľom. Právny zástupca žalobcu poukázal na predchádzajúce súdne konanie pod spisovou značkou 21Cb/30/2015, kde súd vyhodnotil zmluvu zo dňa 24.01.2012, na základe ktorej žalobca žalovanému plnil ako neplatný právny úkon. Navyše, poukázal na sumy, ktoré si žalovaný od žalobcu uplatňuje, celkovo vo výške 100.549,98 EUR za reálne poskytnuté finančné prostriedky vo výške 14.915,92 EUR. Vznosenú námietku premičania zo strany žalovaného považoval v celom rozsahu za nedôvodnú, žalobe žiadal vyhovieť. Poukázal aj na skutočnosť, že aj na základe predchádzajúcich šiestich zmlúv, ktoré boli uzatvorené medzi žalobcom a žalovaným, došlo k zaplateniu finančných prostriedkov, pričom od žalovaného požadujú iba finančné prostriedky, ktoré zaplatil v rokoch 2012 až 2014, celkovo vo výške 24.200 EUR, nakoľko majú za to, že tieto prostriedky získal žalovaný z neplatného právneho úkonu. Právny zástupca žalovaného žiadal žalobu zamietnuť, mal za to, že nárok žalobcu je v celom rozsahu premičaný. Uviedol, že žalobca plnil na základe predchádzajúcich právnych vzťahov, a to na základe zmlúv uzatvorených za obdobie rokov 2005 až 2009. Nesúhlasil, že v tomto prípade sa jedná o subjektívnu záväznosť rozsudku.

21. Na základe takto zisteného skutkového stavu, súd právne uzatvára:

Podľa § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezodôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

Podľa § 456 Občianskeho zákonníka, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

Podľa § 457 Občianskeho zákonníka, ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

Podľa § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávnych vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov a nesmie byť v rozpore s dobými mravmi.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa priechi dobrým mravom.

Podľa § 39a Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon urobený fyzickou osobou nepodnikateľom, pri ktorom niekto zneužije tieseň, neskúsenosť, rozumovú vyspelosť, rozrušenie, dôverčivosť, ľahkomyselnosť, finančnú závislosť alebo neschopnosť plniť záväzky druhej strany a dá sa sebe alebo inému sľúbiť alebo poskytnúť plnenie, ktorého majetková hodnota je vzhľadom na vzájomné plnenie v hrubom nepomere.

22. Rozsudok vyslovujúci, že určitý právny vzťah alebo právo neexistuje, tvorí pre adresátov tohto rozhodnutia prekážku právoplatne rozhodnutej veci. Účinky právoplatného rozhodnutia sa vzťahujú na

účastníkov konania, v ktorom bolo vydané. Jeho výrok je tiež záväzný pre súdy a iné štátne orgány a to aj vtedy, ak ako predbežnú otázku posudzujú právny vzťah medzi týmito účastníkmi, ktorým sa vyriešil právoplatným súdnym rozhodnutím (Štefček, Ficova a spol., Občiansky súdny poriadok, Komentár Praha 2009, strana 425). Z procesného hľadiska sú právoplatné súdne rozhodnutia záväzné ako prejav autoritatívnej vôle súdu pri výkone súdnictva. Žalobca, ktorý bol stranou v spore, v ktorom súd vydal právoplatné rozhodnutie, ktorým určil, či tu určitý právny vzťah alebo právo je alebo neexistuje, je týmto rozhodnutím jeho výrokom viazaný, a preto sa nemôže v inom súdnom konaní úspešne domáhať toho istého určenia, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté. Pokiaľ ide o iný, nie ten istý nárok, predmet konania zásadne platí, že ak v skončenom konaní účastníkov došlo právoplatným súdnym rozsudkom k vyriešeniu hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého sa aj tento nový nárok neidentický s predmetom skončeného konania odvodzuje, súd je v tomto ďalšom novom občianskom súdnom konaní pri zodpovedaní predbežnej otázky, ktorá právoplatným súdnym výrokom sa už vec vyriešila ako vec sama, týmto vyriešením je súd viazaný. Súd preto nesmie vychádzať z iného záveru ohľadne existencie alebo neexistencie vzťahu medzi tými istými účastníkmi, než ako o tomto ich právnom vzťahu už bolo právoplatne rozhodnuté. Otázkou prejudiciálneho účinku právoplatného rozhodnutia sa zaoberala nielen judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napríklad Uznesenie z 29.04.2010 spisová značka 1Cdo/133/9, Uznesenie z 25.04.2012 sp. zn. 5Mcdo/16/2010, ale aj judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky. Ústavný súd Slovenskej republiky v Náleze II.ÚS 349/09-36 z 20.01.2010 rozhodol o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1, 1. vety Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd zdôrazňujúc, že vzhľadom na zásadu prejudiciality, ako aj na zásadu viazanosti súdu právoplatnými rozhodnutiami vydanými v inom konaní, konajúci všeobecný súd nemá možnosť výberu v otázke, či bude rešpektovať právoplatné rozhodnutie vydané v inom konaní, ktoré rieši otázku javiacu sa prejudiciálnou v súvislosti s riešením daného prípadu. Keďže súd nemôže ako predbežnú otázku znovu riešiť to, o čom už bolo právoplatne rozhodnuté v osobitnom spore strán sporu, nie je rozhodujúce, či súd v právoplatne skončenom konaní vec správne alebo nesprávne právne posúdil. Klásť si takúto otázku je nielen zbytočné, táto otázka je úplne nepatričná a nemá byť prečo položená. So zreteľom na právoplatnosť a z toho plynúcu záväznosť a nezmeniteľnosť právoplatného rozhodnutia, je akékoľvek nové právne posudzovanie právoplatného súdneho rozhodnutia v inom ďalšom konaní tej istej strany sporu, tých istých účastníkov, vylúčené a nepripustné. Popretie prejudiciálnej záväznosti právoplatného súdneho rozhodnutia znamená zásah do stability práva a právnych vzťahov, ale aj do riadneho výkonu spravodlivosti. Zásada právnej istoty je integračnou súčasťou práva na spravodlivý proces.

23. Aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre venuje ochranu stavu právnej istoty ako základnému aspektu právneho štátu a to náležitú pozornosť. Vo veci *Brumărescu proti Rumunsku* z 28.10.1999 Európsky súd pre ľudské práva dospel k záveru, že súčasťou práva na spravodlivý proces je tiež princíp právnej istoty. Upresnil, že právna istota predpokladá rešpektovanie princípu právnej moci, teda konečnej povahy súdnych rozhodnutí. Podľa tohto princípu žiadna zo strán nemá právo žiadať preskúmavanie právoplatného a vykonateľného rozsudku len za tým účelom, aby sa domohla nového posúdenia veci a nového rozhodnutia. Prieskum sa nesmie stať maskovaním odvolania a iba skutočnosť, že môžu existovať dva rôzne pohľady na rovnakú záležitosť, nie je dostatočným dôvodom na nové rozhodnutie vo veci. Od tohto princípu je možné sa odchyliť len v prípade, že pre to existujú podstatné a naliehavé dôvody.

24. S poukazom na citované závery najvyšších súdnych autorít je súd toho názoru, že právoplatný rozsudok Okresného súdu Prešov č.k. 21Cb/30/2015-114 zo dňa 17.12.2020 je pre súd záväzný, a to najmä čo sa týka posúdenia úverovej zmluvy, ktorá bola uzatvorená medzi sporovými stranami dňa 24.01.2012, ktorú súd vyhodnotil ako neplatnú s poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka, keďže odporuje zákonu, zákon obchádza a prieči sa dobrým mravom. Zároveň bolo súdom konštatované, že je neplatná táto zmluva z dôvodu neplatne dojedanej odplaty ako aj skutočnosti, že nedošlo k reálnemu odovzdaniu finančných prostriedkov. Konanie žalovaného súd v tomto spore vyhodnotil ako konanie, ktoré je v príkrom rozpore s dobrými mravmi, má charakter úžery, keďže za reálne poskytnutú sumu vo výške 14.915,92 EUR žalobca zaplatil žalovanému celkovú sumu vo výške 56.699,98 EUR a napriek tejto skutočnosti, si žalovaný v tomto spore ešte uplatňoval od žalobcu zaplatenie ďalších 43.850 EUR s príslušenstvom. V danom prípade žalovaný tak požadoval takmer 700% preplatenie poskytnutej sumy. Súd v tomto spore zároveň dospel k záveru o postavení subjektov tak žalobcu, ako aj žalovaného v uzatváraných zmluvných vzťahoch Súd konštatoval, že žalovaný tieto zmluvy uzatváral ako fyzická osoba, podnikateľ, keď štyrikrát vystupoval pod obchodným menom s prideleným IČO

a dvakrát ako fyzická osoba s rodným číslom. Naopak, v spore nemal za preukázané, že žalobca uzatváral danú zmluvu ako fyzická osoba, podnikateľ. Súd konštatoval, že je neprípustné spracovať refinančný úver na podnikateľské účely, keď jeho základom sú aj dlhy z predchádzajúcich zmlúv o pôžičke, ktorú žalobca v pozícii dlžníka jednoznačne uzatváral ako fyzická osoba, nepodnikateľ. Pre súd s poukazom na citovanú judikatúru najvyšších súdnych autority je takto zistený skutkový stav v predchádzajúcom súdnom spore záväzný. Z tohto dôvodu, s poukazom na vykonané dokazovanie, súd v odôvodnení svojho rozhodnutia v senáte 21 Cb, a to v bode 40. zamietol návrh žalovaného na doplnenie dokazovania uložením povinnosti právnomu zástupcovi žalobcu, aby predložil peňažné denníky, keďže to považoval za nadbytočné a nedôvodné. Súd opätovne nevykonal tieto návrhy na doplnenie dokazovania prezentované zo strany žalovaného na pojednávaní, keďže to, v akej pozícii uzatváral veriteľ s dlžníkom zmluvy o úvere a zmluvy o pôžičke, bolo už súdom posúdené v predchádzajúcom súdnom spore pod spisovou značkou 21Cb/30/2015 a práve s poukazom na zdôraznenie princípu právnej istoty, súd nemôže dospieť vo vzťahu k zodpovedaniu tejto otázky k iným právnym záverom. Z tohto dôvodu súd zamietol prezentované návrhy žalovaného na doplnenie dokazovania v tomto spore. Za rozhodujúcu skutočnosť súd považuje aj to, že žalovaný voči rozsudku súdu v spore pod sp. zn. 21Cb 30/2015 ani nepodal opravný prostriedok, čím rozhodnutie č.k. 21Cb 30/2015-114 zo dňa 17.12.2020 nadobudlo právoplatnosť dňa 07.04.2021.

25. Žalovaný vo svojom vyjadrení popieral zaplatenie sumy vo výške 24.200 EUR zo strany žalobcu. S popretím žalovaného o zaplatení tejto sumy zo strany žalobcu, nie je možné súhlasiť. Naopak, z predchádzajúceho súdneho sporu pod sp. zn. 21Cb/30/2015, a to z písomného podania samotného žalovaného zo dňa 27.03.2015, ktoré bolo súdu doručené dňa 07.04.2015 mal súd za preukázané, že žalobca v roku 2012 zaplatil dňa 31.12.2012 žalovanému sumu 6.500 EUR titulom platby v hotovosti a sumu 1.300 EUR platbou na účet v banke, spolu sumu 7.800 EUR, v roku 2013 dňa 18.12.2013 zaplatil žalovanému sumu 3.400 EUR platbou v hotovosti a sumu 5.300 EUR platbou na účet, spolu sumu 8.700 EUR a v roku 2014 zaplatil sumu 2.150 EUR platbou v hotovosti a sumu 5.600 EUR platbou na účet v banke, spolu sumu 7.750 EUR. Súčasťou súdneho spisu 21Cb/30/2015 sú príjmové pokladničné doklady preukazujúce túto skutočnosť. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní, ako aj v žalobe, ktorá bola súdu doručená dňa 29.12.2021 uviedol, že žalobca si finančnú sumu spolu zaplatenú 24.200 EUR za obdobie rokov 2012 až 2014, uplatňuje od žalovaného na tom skutkovom základe, keďže plnil na základe zmluvy zo dňa 24.01.2012, ktorú súd označil za absolútne neplatný právny úkon v predchádzajúcom súdnom spore.

26. Nebolo spornou skutočnosťou medzi stranami sporu, že reálne bolo žalobcovi zo strany žalovaného poskytnutých 14.915,92 EUR, z ktorých zaplatil sumu 56.699,98 EUR. Aj napriek tejto skutočnosti si žalovaný v spore pod spisovou značkou 21Cb/30/2015 uplatňoval od žalobcu ďalšiu sumu vo výške 43.850 EUR. Súdu nedá konštatovať, že konanie žalovaného je v príkrom rozpore s dobrými mravmi, keď za reálne poskytnuté finančné prostriedky vo výške 14.915,92 EUR požadoval zaplatenie celkovej sumy 100.549,98 EUR. Súd zmluvu o úvere zo dňa 24.01.2012 (číslo listu 9 súdneho spisu) v predchádzajúcom súdnom spore pod sp. zn. 21Cb 30/2015 vyhodnotil ako absolútne neplatný právny úkon a tento záver je, ako to už súd zdôraznil, pre tento spor záväzný. Žalobca v žalobe ako aj právny zástupca žalobcu na pojednávaní súdu uviedol, že si uplatňuje od žalovaného bezdôvodné obohatenie na základe poukázania súm za roky 2012, 2013 a 2014 spolu vo výške 24.200 EUR práve na základe tejto zmluvy.

27. Podľa rakúskej právnej úpravy je neplatným právnym úkonom, ak niekto využije ľahkomyselnosť, stav núdze, slabomyselnosť, neskúsenosť alebo rozrušenie mysle niekoho iného takým spôsobom, že sebe alebo tretej osobe za poskytnutie plnení nechá sľúbiť alebo poskytnúť protiplnenie, ktorého majetková hodnota je vo vzťahu k plneniu v nápadnom nepomere (§ 879abgb ods. 2 číslo 4). Vzhľadom na nedostatok explicitnej úpravy takzvanej civilnoprávnej úžery sa dá judikatúrou dosiahnuť rovnaký výsledok. Civilnoprávna úžera spôsobuje neplatnosť právneho úkonu v celom rozsahu pre rozpor s dobrými mravmi (Najvyšší súd Českej republiky 21Cdo/1484/04), pretože sa poskytuje úver pri nadvláde veriteľa za úžernú cenu úveru. V danom prípade pri zjavnom využití aj ľahkovážnosti dlžníka stačí, že k využitiu nadvlády nad dlžníkom dôjde, aj čo len z nedbanlivosti (Krajský súd v Prešove 3co/3/2011).

28. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ale aj Najvyšší súd Českej republiky uzatvoril, že nie každá dohoda o úrokoch pri úvere je akceptovateľná (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 1Mdo/1/09, Rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky 21Cdo/1484/2004). Najvyšší súd dospel k

záveru o rozpore neprímeranej ceny úveru bez ohľadu na to, či dlžník peniaze prevzal alebo rozhodoval sa dobrovoľne. Súd nemá dôvod odkloniť sa od uvedenej judikatúry. Nemôžu byť žiadne pochybnosti o tom, že neprímerane vysoké úvery zjednané pri peňažnej pôžičke sú považované za odporujúce obecné uznávaným pravidlám chovania (Najvyšší súd Českej republiky 21Cdo/1484/04). Súd takéto konanie žalovaného už pri podpise zmluvy zo dňa 24.01.2012, ktorá bola vyhodnotená ako absolútne neplatný právny úkon, ale aj na základe zmlúv, ktoré boli uzatvorené medzi stranami sporu v období rokov 2005 až 2009, kde žalovaný požadoval v úhrne takmer 700% preplatenie poskytnutej sumy, je možné v celom rozsahu tak, ako to už vyslovil súd v predchádzajúcom súdnom spore 21Cb/30/2015, hodnotiť ako extrémnu až úžernú odplatu za úver a súd to považuje za dôvod absolútnej neplatnosti úveru bez ďalšieho. Tak neprímeraná odplata za úver ohrozuje obyvateľstvo a úverový právny úkon za takéto úžerné protiplnenie je ťažko možné podrobiť moderácii. Z celospoločenského hľadiska sú takéto úvery nebezpečné v súvislosti s neprímeraným úverovým zaťažením obyvateľstva. Pre porovnanie súd uvádza, že napríklad nemecká judikatúra stabilizovala závery o úplnej neplatnosti úveru, ak boli dohodnuté úroky vyššie ako 12% nad priemer na trhu (BGRAZ XI ZR 252/89). Rovnako Krajský súd v Prešove, napríklad v rozhodnutí 3Co/3/2011 o neplatnosti úveru rozhodol, že ak úroky prevýšili priemer úrokových sadzieb bánk o viac ako 100%, vyhodnotil ako úroky rozporné s dobrými mravmi.

29. V prípade plnenia z neplatného právneho úkonu, právna skutočnosť, ktorou je v tomto prípade právny úkon, síce nastala, ale právny úkon je postihnutý neplatnosťou (je vadný). To znamená, že právny úkon nemal za následok vznik práva ani povinnosti za poskytnuté plnenie. V prípade vzniku bezdôvodného obohatenia z neplatnej zmluvy Občiansky zákonník v citovanom ustanovení § 457 upravuje jeho dôsledky tak, že ustanovuje vzájomnú povinnosť účastníkov zmluvy vrátiť si poskytnuté plnenia (Rozsudok Najvyššieho súdu SR z 15. decembra 2005, sp. zn. 4 Cdo 237/2005). Akékoľvek plnenie poskytnuté na základe absolútne neplatného právneho úkonu je od tohto okamihu plnením z neplatného právneho úkonu, t. j. bezdôvodným obohatením, a týmto okamihom tiež začína plynúť objektívna lehota pre jeho vydanie (Nález Ústavného súdu ČR z 11. mája 2000, sp. zn. III. ÚS 158/99).

30. V prípade neplatnosti zmluvy na základe ktorej si obe strany plnili, nastupuje vzájomná reštitučná povinnosť zmluvných strán podľa § 457 Občianskeho zákonníka, keď je povinnosť jednej zmluvnej strany vrátiť plnenie z neplatnej alebo zrušenej zmluvy podmienená tým, že aj druhá strana splní túto povinnosť. Ak podľa neplatnej zmluvy plnila len jedna strana, ustanovenie § 457 Občianskeho zákonníka sa neuplatňuje, v takomto prípade sa povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie z neplatnej alebo zrušenej zmluvy riadi ustanovením § 451 Občianskeho zákonníka (R NS ČR z 30.05.2007 sp. zn. 26 Odo 804/2005).

31. Zo skutkových tvrdení v žalobe, ako aj v prednesoch právneho zástupcu žalobcu na pojednávaní vyplýva, že si žalobca od žalovaného uplatňuje v tomto spore zaplatenie sumy vo výške 24.200 Eur titulom bezdôvodného obohatenia na základe plnenia zo zmluvy zo dňa 24.01.2012, ktorá bola súdom v predchádzajúcom súdnom spore vyhodnotená ako absolútne neplatný právny úkon. Plnenia boli zo strany žalobcu žalovanému poukázané po uzatvorení tejto zmluvy a to v roku 2012 suma spolu 7.800 Eur z toho platba v hotovosti 6.500 Eur dňa 31.12.2012 a 1.300 Eur platba na účet v banke, rok 2013 suma 8.700 Eur a rok 2014 suma 7.750 Eur. Tvrdenia žalovaného, že suma vo výške 24.200 Eur bola plnením na základe predchádzajúcich zmluvných vzťahov bola prezentovaná až na pojednávaní, pričom tieto tvrdenia neboli ničím podložené. Žalovaný vo svojich vyjadreniach k žalobe žalobcu skutkové tvrdenia žalobcu nepoprel, túto argumentáciu prezentoval až na súdom nariadenom pojednávaní. O neplatnosti úverovej zmluvy zo dňa 24.01.2012 sa žalobca dozvedel až v predchádzajúcom súdnom spore pod sp. zn. 21Cb 30/2015. Podľa čl. II. úverovej zmluvy mala byť zo strany žalovaného žalobcovi poskytnutá suma 28.500 Eur, k čomu nedošlo. Na základe tejto zmluvy začal žalobca žalovanému za obdobie rokov 2012 až 2014 poskytovať plnenia v celkovej výške 24.200 Eur. Súd zaviazal žalovaného vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vzniknuté plnením z neplatného právneho úkonu a to zmluvy zo dňa 24.01.2012 celkovo vo výške 24.200 Eur. Medzi stranami sporu nebolo spornou skutočnosťou, že celkovo bolo žalobcovi reálne poskytnutých 14.915,92 EUR a zaplatil žalovanému sumu 56.699,98 Eur. Úroky, ktoré požadoval žalovaný od žalobcu a celkovú odplatu je možné považovať za rozpornú s dobrými mravmi, a teda za neplatnú podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumy finančných prostriedkov, ktoré poukázal žalovanému v roku 2012, 2013 a 2014, spolu vo výške 24.200 EUR, rok 2012 suma 7.750 EUR, rok 2013 suma 8.700 EUR a rok 2014 suma 7.750 EUR na základe zmluvy zo dňa 24.01.2012, ktorú súd vyhodnotil ako absolútne neplatný právny úkon, a preto žalovaný je povinný tieto finančné prostriedky vrátiť. Navyše, súd konštatuje, že aj keby prijal argumentáciu žalovaného, že predchádzajúce

zmluvy, ktoré boli medzi stranami sporu uzatvorené v roku 2005 až 2009 neboli zrušené, tak na základe nich boli žalovanému poskytnuté celkovo finančné prostriedky vo výške 56.699,98 EUR, ktoré takmer štvornásobne prevyšujú výšku istiny, ktorá bola žalobcovi poskytnutá. Aj so zohľadnením skutočností, ak súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu bezdôvodného obohatenia vo výške 24.200 EUR a po odrátaní sumy reálne poskytnutých prostriedkov zo strany žalovaného žalobcovi vo výške 14.915,92 EUR, žalovanému titulom plnenia na základe zmlúv zo dňa 12.04.2005 až 28.08.2009 zostanú stále finančné prostriedky vo výške 17.584,06 EUR. Z dlžnej sumy súd postupom podľa § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády číslo 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, priznal žalobcovi úrok z omeškania, avšak až deň nasledujúci po doručení žaloby žalovanému, keďže žalobca súdu nepreukázal skoršie doručenie výzvy na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré doručil žalovanému. V prevyšujúcej časti požadovaného príslušenstva z dlžnej sumy t.j. od 29.12.2021 bol jeho žalobný návrh ako nedôvodný zamietnutý.

32. Súd považuje vznesenú námietku premlčania zo strany žalovaného za nedôvodnú. Čo sa týka práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, toto podlieha premlčaniu. Pri premlčaní práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je stanovená kombinovaná premlčacia doba, a to subjektívna ako aj objektívna. Začiatok subjektívnej a objektívnej premlčacej doby je stanovený odlišne na sebe nezávisle a ich plynutie a skončenie je tiež vzájomne nezávislé. Subjektívna premlčacia doba môže plynúť iba v rámci objektívnej premlčacej doby. Začiatok subjektívnej premlčacej doby je viazaný na skutočnú vedomosť oprávneného o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a osobe, ktorá sa na jeho úkor obohatila. M., keď sa oprávnený dozvie, je potrebné vykladať v tom zmysle, že oprávnená osoba musí nadobudnúť vedomosť o skutočnostiach uvedených v ustanovení § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Nie je možné len predpokladať, že by oprávnená osoba mohla skutkové okolnosti vedieť alebo že by sa o tom mohla dozvedieť alebo mala dozvedieť, ak by vynaložila potrebnú starostlivosť (Rozhodnutie Krajského súdu v Prešove 16CoCsp/9/2020 zo dňa 31.05.2021).

33. Súd je toho názoru, že subjektívna premlčacia doba začala žalobcovi plynúť dňom vydania rozhodnutia v senáte 21Cb/30/2015, a to dňom 17.12.2020, kedy súd vyhlásil rozhodnutie, ktorým určil zmluvu o úvere zo dňa 24.01.2012 za neplatný právny úkon, konanie žalovaného hodnotil ako rozporné s dobrými mravmi, hraničiace až s úžerou. Súd je toho názoru, že žalobca tak získal vedomosť o tom, že došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia, ako aj o skutočnosti, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. V danom prípade súd rovnako postupom podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka aplikoval aj 10 ročnú objektívnu premlčaciu dobu. Žalobca poukázal žalovanému platby za obdobie rokov 2012 až 2014, žaloba bola na súd doručená dňa 29.12.2021, preto súd hodnotí, že nárok žalobcu nie je premlčaný ani v 10 ročnej objektívnej premlčacej dobe. Je potrebné vychádzať z právnej teórie úmyselného zavinenia podľa definície úmyselného zavinenia, ktoré je upravené v trestnom zákone. O priamy úmysel ide vtedy, ak ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil vedel, že svojím konaním získa bezdôvodné obohatenie a súčasne ho aj získať chcel. O nepriamy úmysel ide vtedy, ak ten, kto sa na úkor iného obohatil vedel, že svojím konaním obohatenie, ktoré mu nepatrí môže získať a s týmto následkom bol pre prípad, že nastane uzročený. Pre oba prípady je rozhodujúcim znakom úmyslu predchádzajúca vedomosť subjektu, ktorý sa neoprávnené obohatil o tom, že svojím konaním získa alebo môže získať hodnoty vyjadriteľné v peniazoch, ktoré mu nepatria. Oprávnený sa môže domáhať svojho práva na vydanie bezdôvodného obohatenia len v rámci plynutia tak subjektívnej ako aj objektívnej premlčacej doby. S poukazom na správanie sa žalovaného pri uzatváraní zmluvných vzťahov so žalobcom pri poskytovaní finančných prostriedkov so zohľadnením výšky celkovej odplaty, ktorú od žalobcu požadoval, je možné konštatovať, že sa na jeho strane jednalo minimálne o nepriamy úmysel obohatiť sa na úkor žalobcu, a preto súd na daný prípad aplikoval 10 ročnú objektívnu premlčaciu dobu a nárok žalobcu hodnotí, že premlčaným nie je.

34. O trovách konania súd rozhodol postupom podľa § 255 ods. 1 CSP a priznal žalobcovi plnú náhradu trov konania v rozsahu 100% vo vzťahu k žalovanému, keďže mal nepatrný neúspech iba v časti požadovaného príslušenstva. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník po právoplatnosti tohto rozsudku postupom podľa § 262 CSP.

Poučenie:

7Csp/188/2021

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Prešov písomne v 2 vyhotoveniach. V odvolaní sa uvedie ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, uvedie sa spisová značka. Ďalej sa uvedie proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané. Rozsah v akom sa rozhodnutie napáda môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 364 C.s.p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 C.s.p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 C.s.p. odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 C.s.p. odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.